

(א) [לקמן פח.], (ב) [לעיל
פד.], (ג) [לקמן פז.],
(ד) [לקמן פח.], (ה) [לקמן
דף פו.], (ו) [דף פו.], (ז)
עב.],

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה צור וכו' דמופלג ארבע' הוי:
(ב) ד"ה אלף כסמוכה וכו' אלף בהמשכה כדמקן:
(ג) תוס' ד"ה שני וכו' ואינו רגיל במצוי זה ולכך:

גליון הש"ס

גמ' א"ל אב"י לר"י הא
דר"י דשמואל היא. לעיל
דף ז ע"א יצמות דף יח
ע"א כתובות דף יב ע"ב:

צור שצין שהי חלירות. הפרודות זו מזו ומפסקי ציניהן כעין מצי
קטן ואין דירור פתוחין לו והצור בלחות הפסק מופלגת מכותל זה
ארכזה כ' דל' לאו הכי (6) דמופלגה הי משמיו בנחת והי כמו שהצור
חליה בחלר וזו חליה בחלר שזרשט שניהן שולטת בה וסנו במסני (7)

צור שבין שתי חצירות אין ממלאין הימנה בשבת שזה אוסר על זה עד שיעברו או עד שיעשו מחילה תלויה בצור כך השיב ר"י: זה מו"א וזו כל שהוא. מכתלו עד לצור וממלא דרך חלונו וכן ה' דקיון דמוספגת ד' לא שלתי בזה לאסור זה על זה ומשום שהיא רשות לשניהן בצביו נמי ליכא שאין דויריהן פתוחין לחצר לנאח ולנאח ברגל ואין תשמישתן בכך אלא דרך חיר. ובזין הוא דזו נמי לא ליצעי אלא משום היכר בעלמא שלא ליתשמו צרשות אחרת של שנים בלא יעירבו משום הכי מתקני הלא פורתא ודוכותא אתמר מתסכת שבת בצירק הורק (דף ק) ספיה רב הונא אמר מו"א הימנה וזו כל שהוא וממלא ומוקמינן לה התם דאינו אלא היכר בעלמא דלא ליימי לטנולוי מרכמילת אחרת לה"י ויס לגבי מילוי ס"ל דלאו כרמילת היא אלא קרקעיתא דאכל חורא דמיא מקום פטור: הוא דמיא כחאן דליתנהו דמור: אפילו קניא. דלא מינכר כולי האי שרי: וזה דרב יהודה. דבעי תיקון כל שהוא: דשמואל היא. משמואל רביה גמר לה דלריך תיקון קאח: דאי גמר. דהוה נמי רביה מיניה לא דרב לה דלא אף אדם אוסר על חצירו בתשמיש מופלג כל שם שצריך לזרוע דלי בצויר ד' טפחים ואפילו

קניא לא נרקי: ודשמואל מהיא. ומאיו מימרח דשמואל סלקא דעתיה דאבי למשמע דרב יהודה מדשמואל גמר לה. סלקא דעתך השתא דכי שמעה אבי להא דרב יהודה מילתא באנפי נפשיה שמעה אמר רב יהודה בור שצין שמי תצירות מופלגת ארבעה מנאן ומנאן זה מוטיא קנה כל שהוא וממלא וכו' ולא שמעה בהדיא הא דשמואל דאי עלה דהא דשמואל דזיז כל שהוא שמעה אבי להא דרב יהודה מאי תיבעי לן דשמואל מהיכא הא הכא שמשעינן שמואל בהדיא דבעי תיקון: קריד פוטס קצוע. ואי לא בני רה"ר אכרי עליה דרב אורי שצין גז זה ראי לתשמישן אא"כ וזרקין עליו שום דבר דסתם רה"ר איכא חפופי סמוך לכתלים ומתרחקים על כרחן: דינאא דדרב פפא. שתשמיש גמור הוא להן בכומתא וסודרא [פד]: אלא מהא כו'. דאבי שמעה לדרב יהודה אמילתיה דשמואל והכי קאמר אבי הא דבעי רב יהודה קניא משמואל גמר לה דבעי תיקון ואחא לאשמעינן דשמואל רביה לאו זיז דוקא אמר דכיון דלא בעי זיז ד' דיהא זיז כל שהוא אמר יליף דרב יהודה מיינה דה"ל לקניא: ודמה. מהיכא שמעינן דאין אדם אוסר על חצירו דרך אורי: אלא דמסוכה. שאין עליונה מסוכה מכנגד התחמונה במשך הכותל ד' טפחים ואע"ג דגבוהה ממנה עשרה רב לטעמיה דאמר [פג]: לזה בשלשול ולזה בזריקה שניהן אסורין דתשמיש דשלשול וזריקה חשיב תשמיש אצל במופלגת מכנגדה ד' כיון דאין לתחמונה כאן אלא תשמיש מופלג במשך והו' אורי ולא תשמיש הוא. לא מצינו לשון הפלגה בש"ס בגבזה אלא

ו) במסכת דמגן במתניתין [שס] דד"א מסוכה כו': שאני הא דכיון דלוח. דתשמיש אורי וזריקה גבוה ושלשול ולזה בשלשול לחודיה שמשלשל דלי לים: כלום נפתח גבוה בזריקה דמי. אצל גז בור דשקין ששין בזה הפלגה לעולם אימא לך דאכרי: וג' חורבות ציניהן. מחילות פרוצות זו לזו ואין בהן דיורין ואין להן צעלים אלא בני הבתים האלו ויש חלונות צבתיס פתוחין לחורבה: זה משמסם. בחורבה הסמוכה לו דרך חלונות ע"י וזיקה הואיל ואין לו זה תשמיש גמור בחול שאין לו זה פתח פתוח לה אלא חלון אין פירצת המחיצה אוסרת ומותר להשתמש בכולה ואינו יכול להשתמש דרך חלון בחורק אלא ע"י וזיקה וחצירו הוא אוסר עליו ואע"פ שמשמסם זה בחול בזריקה אור שאין לו עליו תשמיש אלא ע"י אור אצל מסוכה לחצור לא יא שמס

בבֹּרַךְ שְׁבִין שְׁתֵּי הַצִּירֹת מוֹפְלָת מְבוֹתָּהּ זֶה ד' ב'ו'. פִּירֵשׁ קוֹטְמֵס
שֵׁשׁ בֵּין שְׁתֵּי הַצִּירֹת כַּעֲשֵׂן מִצִּי קָטָן וְאִין לִיּוֹרִין פְּתוּחִין לוֹ
וְהַצֹּדֵר בְּאִתּוֹ הַפֶּסֶק זֶה מוֹצֵא ז' כֹּל שְׁאוֹל עַד לְצוֹר וּמִמֶּלֶךְ דֶּרֶךְ חֲלוּנֵי
וְיִכּוֹן זֶה לְדִיוֹן לְמִפְּלֵגָה ד' לֹא שְׁלֵטִי בִּיהַּ לְאַסּוֹר זֶה עַל זֶה וּמִשּׁוֹם

בור שבין שתי הצירות מופלגת מכותל זה ארבעה ומכותל זה ארבעה זה מוציא זיז כל שהוא וממלא וזה מוציא זיז כל שהוא וממלא ורב יהודה ידיה אמר אפילו קניא אמר ליה אביי לרב יוסף * הא דרב יהודה דשמואל היא דאי דרב *⁶ הא אמר * אין אדם אוסר על חבירו דרך אויר ודשמואל מהיכא אילימא מהא *⁷ דאמר רב נחמן אמר שמואל גג הסמוך לרשות הרבים צריך סולם קבוע להחזירו דילמא כדרך פפא אלא מהא זה מוציא זיז כל שהוא וממלא וזה מוציא זיז כל שהוא וממלא טעמא דאפיק הא לא אפיק אמרינן אדם אוסר על חבירו דרך אויר ודרב מהיכא אילימא מהא *⁸ שתי גזוזטראות זו למעלה מזו עשו מחיצה לעליונה ולא עשו מחיצה לתחתונה שתיהן אסורות עד שיערבו *⁹ ואמר רב הונא אמר רב לא שנו אלא בסמוכה אבל במופלגת ארבעה עליונה מותרת ותחתונה אסורה דלמא שאני הכא דכיון דלזה בוריקה ושלשול ולזה בשלשול לחודיה כלזה בוריקה ולזה בפתח דמי אלא מהא דאמר רב נחמן אמר רב אבוח אמר רב * שני בתים ושלוש חורבות ביניהם זה משתמש בסמוך שלו על ידי זריקה וזה משתמש בסמוך שלו על ידי זריקה והאמצעי

הבור לחצר מציאין דרך מלמעלה מי' דלוי מקום פטור כדאמרינן בשמעמין שני בתים משני ידיו רשות הרבים דמותר לזרוק מזה לזה: **דילמא כדרב פפא**. כדומתא וסודרנא מעיקרא סלקא דעמיה דאיירי בתשעות כבדים דלותן אין רביילין להתקרב לכתלים דמשתמשין בגג ע"י זריקה כגון אותם שמפסילין משאות במקלות על כתפיהם וכשרואים לכתח כמתפסים על הגג ויש הפסק ד' מן האויר ולגג ומשני כדומתא וסודרנא שווא דבר קל ורביילין להתקרב לכותל לכותל ולא הוי דבר אור:

עשר בתים וישלש חורבות בנייהם. פירש קונטרס שאין לחשוב
 בעלים אלא בני הבתים האלה משמע דסבר דאם יש להם
 בעלים לאוסרין אותן הבעלים על בני הבתים אע"ג דאינם אוסרין
 את החזק ואת המצוי שפחיתין להם דק"ל כרזי יהודה דבית הכזן
 אינו אוסר וצפירקין ^א נמי פסקין כר"ש דאמר דירה בלא בעלים לא
 שמה דירה מכל מקום בתוכה מיהא אסור לנטול צבסוף הדך (ע"ל
 פ"ד ע"ד.) פירש כי בזה"ל גבי דילמא אחי לאפוקי מאני דבתים לחורבה
 ידע והרי רשות אחרת היא שיש לה בעלים וצביו לא נשתתפה
 שאינה אוסרת דמתניא לע"ל ^א אינה אוסרת אלא מקום דירה בלבד
 דהיינו מקום פיתא או מקום לינה והא דשרינן הכא להשתמש בסמוך
 לו אע"ג שיש לחצויו כמו כן חלק זה אינו אוסר על זה כיון שגם לזה
 יש חלק זה דשניהם שותפים בשלשתן ואינם אוסרין זה על זה
 את הסמוכים כיון דהוי לזה תשמישו בנחת ולחצויו בקשה ובשתי
 גזירותאות דסוף פירקין עשו לחתומהו סילקו נפשיהו מעליהו וצו
 אוסרין את העלינה חף על פי שעשו אותה נשחפות ויש להם
 חלק בה ואין נראה לר"י לעשות דירה בלא בעלים דירה לחצאין
 לאסור לנטול בתוכו ואור"י דהא דלמרינן צסוף הדך דילמא אחי
 לאפוקי מאני דבתים לחורבה מיירי בחורבה הפתוחה לבית ומיירי
 שאותו בית פתוח ללד אחר ואינו רגיל במצוי ^א ולכן אין המצוי
 ניתר בלתי וקורה משום בית אלא משום חורבה ומיירי שפיר
 הכא בחורבות שיש להם בעלים וכיון דלא דיירי בזה לו אסרי:
 לינא

וּרְכַךְ דֶּרֶךְ אֲחֵיר שֶׁלָּנוּ בְּפִירְיָה עַד תּוֹךְ חוֹרֵבָה וְזֵאֵינוּ אוֹסֵר עַל חֻצְרוֹ דֶּרֶךְ אֲחֵירוֹ בְּזִרְקָה הָאֵיל וְישׁ לַחֲבֵרוֹ כֵּה תִשְׁמֵשׁ נוֹחַ בְּשִׁלְשׁוֹל סֻמוֹךְ לַחֲלוּנֵיו: וְאַתְמָעִי

מזו א מ"י פ"ג מהל'
עירובין הלכה כג
טוש"ע א"ח סי' שעו סעיף
:ב

רבינו חננאל

בור (שאין) [שבין] שני
הצדירות, מופלג מכול
הן בארבעה ומכולה זו
בארבעה, והבור באמצע
היטמטה. וזו מוציא לו
השואה וממלא וזה מוציא
וזה לו שהוא וממלא. אפי'
היה' דידה אמר אפי'
היה' דיי' לה אמר אבי'
היה' דרב יהודה' דשמואל
היה', איהו דרב תא אמר ר'
אין אדם אוסר על חברו
לשחוט ואפי' קניה לא
צריך. וריק אמר דאמר
שמואל היה. זה מוציא
זה לו שור וממלא.
טעמא דאפיקו לו שור
אפיקו לו אסור מלשחט.
טעמא חבירו טעמא
לו רשות באבוי' היא
אפסא אוסר עליו, שבי'
היה אוסר על חברו
דרך אורי. ודייקין לרב
השואה דאמר שני צדירות
משלש חורבות מנינן, לו
משחטש (לו) בכסמו' לו
שני ודיקיה חורבות שחטש
בכסמו' לו על ידי ודקיה,